

Forhold, som jeg nu ikke skal komme videre ind paa. Derimod har det ærede Medlem gjort Forsøg med Regeringens Grundlag i 1879, men det mislykkedes, i det Folketinget sagde nej i sit Udvalg, det vilde ikke have med det at gøre. Denne Hovedgrund synes mig derfor ikke at være meget vægtig. Den anden Grund, som det ærede Medlem havde, var den, at han havde en Fornemmelse, som gik ud paa, at det Princip, som vi stode paa, vilde komme Landkommunerne til Skade; men det er ikke rigtigt, naar den ærede Ordfører siger Landkommuner i Almindelighed. Det er muligt, at det Princip, vi staa paa, vil være nok saa indgribende over for de enkelte Landkommuner, der ligge ved Kjøbenhavn eller de større Købstæder, det vil jeg ikke benægte; men naar han siger Landkommuner i Almindelighed, passer det temmelig sikkert ikke, og han kunde heller ikke forsvare det uden ved at sige, at han havde en Fornemmelse. Det er nok muligt, det vil ramme haardere i enkelte Landkommuner, som ligge ved Kjøbenhavn, fordi disse Landkommuner ved den nuværende Tilstand have været altfor meget begunstigede; men det er netop det, vi ville rette paa, ved at give Næringskommunen noget. Derfor søge vi en mellemkommunal Bestatning, hvorved vi blive retfærdige mod Næringskommunen. For at øve denne Retfærdighed fuldt ud er det rettest at tage det Standpunkt, vi staa paa, at give Næringskommunen en Ret, som den har savnet, en Ret til at ligne Stat paa de i Kommunen værende Næringer. Men tager man Forholdet ud over Landet i det hele, tror jeg langt fra, det vil være til Skade for Landkommunerne; thi det er alle eller i alt Fald mange bekendt, at det er saaledes i Landkommunerne trindt omkring, at mange Ejendomme kunne ligge i en Kommune og Ejeren bo i en anden, og mellem Landkommunerne indbyrdes kan det ikke være til Skade, at det vil komme til en retfærdigere Fordeling for Næringskommunen; de ville saa deres Bart fuldere ud efter vort Forslag end efter Regeringens; men det er det, en mellemkommunal Bestatning maa og bør tilfigte. Naar det ærede Medlem ikke havde andet Bevis for sin Paastand end at have det paa Fornemmelse, tykkes det mig at være et lovlig lille Bevis. Det minder mig om Jesper Ribefoged, naar han siger: Jeg mener udi min Samvittighed, at Jorden er flad. Der Slags Beviser kunne ikke være saa storlaede, at vi straks skulle høre os for dem, naar vi i øvrigt mene, at vi have Ret og staa paa et godt Grundlag. Endelig indrømmede det ærede Medlem, at vi trængte til at faa en bedre Maalestof for de faste

Statter; thi han indrømmede, at Hartkornsbestatningen, som den nu er, er uretfærdig, og han syntes ogsaa at stille i Udfigt, at man muligvis kunde komme til en Reform. Han talte nemlig om, at man muligvis kunde komme til noget lignende, som det, der skete i 1864 ved Krigsskatloven. Jeg tror ikke, det er tilstrækkeligt, at komme til, hvad der skete ved Krigsskatloven i 1864; jeg er ikke sikker paa, at det vil være en virkelig Reform for Hartkornet; men jeg glæder mig over, at den ærede Ordfører nu er kommen saa vidt, at han synes at anerkende, at det ikke gaar an, at man her giver sig til at reformere paa den kommunale Bestatning, uden ogsaa at tage Hensyn til Hartkornsbestatningen, men at der burde tages noget Hensyn dertil. Det glæder jeg mig over, thi hvis det relative Flertal, som det ærede Medlem taler for, virkelig vilde give en kommunal Bestatningslov som denne, uden at tage Hensyn til Hartkornsbestatningen eller uden i det hele taget at tage Hensyn til de kommunale Skatteløve for Landet, saa tror jeg, at vi have gjort en daarlig Forretning i det hele taget, thi det er jo klart, at det, der hjælper os til overhovedet at holde Kravet vedlige om en mellemkommunal Bestatning her i Landet, det er det stærke Krav, som dels Købstæderne, dels andre Næringskommuner nu have paa en Forbedring. Men gaa vi hen og give dem en delvis Forbedring, som de have Krav paa, saa miste vi deres Hjælp til at faa reformeret Skatteforholdene ude paa Landet, idet de holdt Kravet aabent sammen med os, og derfor har det været noget trykkende for mig at se paa, at det synes, som om det store Flertal her vilde gaa med til en saadan delvis Reform, uden at røre det mindste ved vore Bestatningsforhold paa Landet, og navnlig ved Hartkornsskatten. Det synes for mig, som om det store Flertal lige over for Hartkornsbestatningen bærer sig ad, ligesom Præsten og Levitten i den gamle Fortælling, de komme og se den slagne Mand og gaa forbi thi Hartkornsyderne nu for Tiden staa meget daarligt, idet der ikke er nogen Stat, der i den Grad er stegen i de senere Aar, tror jeg, som Hartkornsskatten, den er naaet til forbausende Højder mange Steder her i Landet. Jeg kommer i Tanker om en gammel Fortælling om Hartkornet. Det siges, at den gamle Grev Reventlow havde fremmede en Gang, og saa sagde en af disse fremmede, at han vilde gerne ud at ride. Grev Reventlow spurgte, om han ønskede en livlig eller en taalig Hest. Han vilde helst have en taalig, sagde den frem-